

SVETLOST BEZ POGLEDA

DRAŠKO REDJEP

ZA D. MATICA

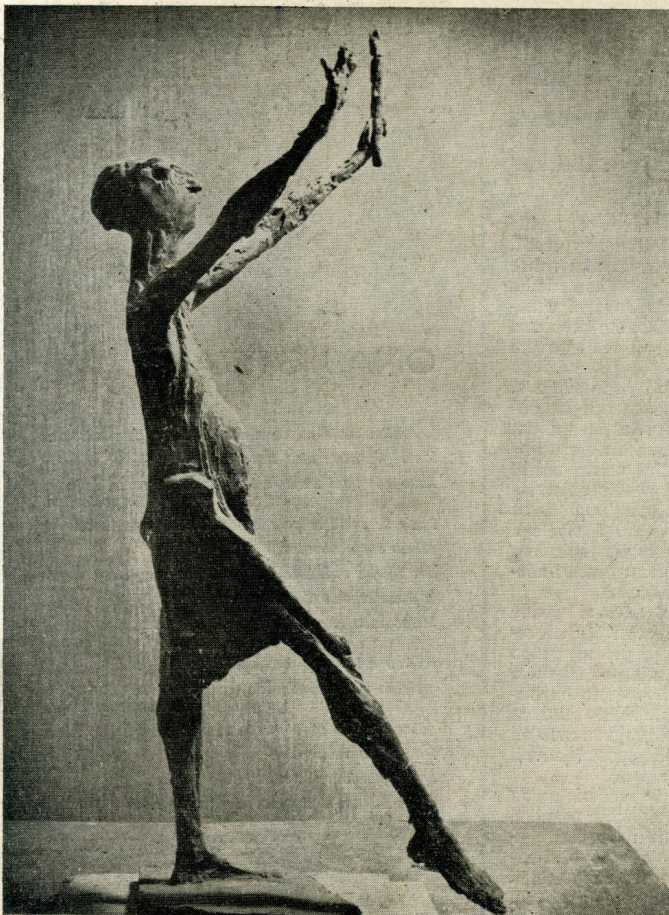
Ako smo postali, ako smo zatečeni radi novih razmicanja i novih zanosa u jutro što krik bi (i večnost) moglo da bude preostaju nam za sva vremena i kao dunavskom rosom (po adama se izborili za duge večeri) oboreni, a još ne otkriveni proplanci po kojima luta to čulo od čuda, to čudo od čula što izaziva i čuti, budi i zastire oči svih prolaznika. Oči. Ni obalom omedjenost nije prošla, niti je iko pod krovovima koje je „neki nepoznati čovek“ kao željom odneo“ a nisam video nebo“ izgovorio slovo od čije presude bih zastao neodbranjen i pseći upokojen. Kao pred strogosću bez koje ne želim da pobegnem. Glas i telo, obala i bitka, java i amplitude što se objavljuju kao tropski cvetovi umostili, su nas i svaka mi je trava (svako mi je čutanje) „prazan prostor koji me odvlači.“ Nadjemo se tako kod belih onemelosti „tornja, nadjemo kako „rana same moje misli“ razvija svoja pognuta i tamna-

jedra, a „nikoga nisam video.“ Zastanemo ni zbunjeno, ni u tim naglim stacionostima vični putovanju („Najbolje bi, najlepše bi, možda bilo putovati radi putovanja. Bez i jedne druge misli u glavi. Bez i jedne brige. Nakriviti kapu, prebaciti mantil preko ruke i... putovati“), zastanemo a plašim se jedino neminovnosti okončanja kao Ticijanovog Riminaldija bledih neobičnosti i usmerenih prohteva.

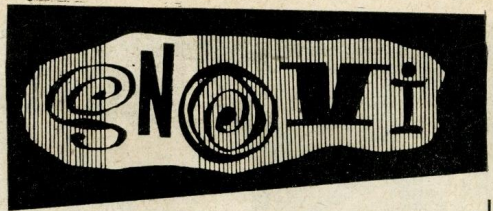

Izmakli smo. Ne pripadamo više zidovima razvijanih krila i ko zna da li baš nesrećenih zbog nedohvaćenih i nepojmljivih daljina („Gde su granice naših izvesnosti“?), ko zna da li baš iznemogli u pokornostima ljudi koje uvek sluteci prepoz-

namo kraj sebe? Oni su ovde. Štafetni izvijeniji ognevi i svi tako raznobojni gotovo bez ikakvih izuzetaka imaju sa sobom vrelu budnost i pravi potencijal totalnih, — jer unutrašnjih — razumevanja. Koji nam je najdraži: onaj koji smo skoro oteli mornaru sa ugla ili onaj koji smo primili iz starićinih plavih očiju? onaj zadocnelog crnog poziva strave ili ova trska izdjikala u jednoj noći? zeleni zakonodavci pleglih zrenja ili „prolaženja kroz kišu tame,“ zaustavljeni talas ili predana želja za sunčevim obeliskom od mirovanja? Možda je to i žedj „bez pogleda“, bez zakona, bez medja, bez jasenovih blagosti, žedj jer pamteća i razrasla nad htenjima i konvencijama. Jer jednog sutra imaćemo sto, dvesta godina. Valja da svi. Niko nam neće pružiti ni obalu ni poziv za mlado bavljenje. I da li će mi se ponovo „silazeći, oko ponoći, Njegoševom ulicom učiniti da me neko zove,“?

VLADETA PETRIĆ, MESEČAR

Savremena

PETER HERTLING (1933)

VREME PRED JUTRO

*JAMIN je senka
što se vrti stalno
svetla sveća ostaju daleko
lica devojka su mala
intermeca pogrešno svirana
a ljiže i jedan magarac
određuju vreme
u svom pesak peva
JAMIN pipa za svetlima
sveća bez sećanja*

*alićni čistač pomete
jezu u olak*

*JAMIN putuje lagano kroz prozore
lica onih koji slušaju
pretvaraju se u muziku*

*muzika sveća dalekih
taljiže bez tovara na ulici
JAMIN za uglom bez psovke
doline koje nestaju i dižu se
JAMIN se smeši u magarcu*

PETER HERTLING

rodjen 1933. u Kemnicu. Usled čestih seoba roditelja — nemirno detinjstvo. „Vaspitni problem“. 1945 umire otac u zarobljeništvu. Godinu dana kasnije i majka. 1946 Nirtigen na Nekaru. Pohadja gimnaziju. Glumački pokušaji. 1952—53 volonter u provinciskom listu. Obnoć pesme. Od avgusta 1954 redaktor feljtona. 1953 objavljuje prvu malu zbirku pesama u formi rukopisnog tiska.

ISPRAVKA

Nepažnjom redakcije u martovskom broju „Polja“ pogrešno je potpisan prevodilac pesama Gabriele Mistral: „Uza me svijen“ i „Balada“. Pesme je preveo Vladeta Košutić. Izvinjavamo se prevodiocu.

REDAKCIJA